

stigende grad af udviklingen i andre lande og af udviklingen på de internationale finansielle markeder.

Globaliseringen har derfor forstærket behovet for såvel et bedre europæisk samarbejde som nye nationale initiativer og svar.

Med den fælles valuta – euroen – får vi opbygget en stærk valutazone, hvortil knytter sig et politisk samarbejde. Det betyder, at den europæiske stemme kan blive meget stærkere i vigtige globale økonomiske og politiske spørgsmål. Derfor ser jeg en vision for Europa, hvor Europa påtager sig et globalt lederskab omkring menneskelige værdier, der logisk set er det næste led i den historiske udvikling.

Først opbyggede vi menneskelige rammer i nationalstaten, og det blev i Danmark til et vel fungerende velfærdssamfund.

Herefter er vi i vores del af verden ved regionalt at opbygge menneskelige rammer om markedsøkonomien i EU, fordi vi erkender, at vi er så økonomisk afhængige af hinanden – vi handler med hinanden, vi deler kulturel og historisk baggrund.

Det naturlige tredje led er, at Europa påtager sig et globalt lederskab for at lægge rammer om markedskræfterne. Det kan Europa ikke gøre alene, men Europa kan gøre en forskel, netop fordi vi er verdens stærkeste økonomiske region. Vi er en region, der har påvist at tryghed og konkurrenceevne ikke står i modsætning til hinanden, men gensidigt understøtter hinanden. Alle medlemslandes regeringer har på toppmødet i Lissabon forpligtet sig til at fastholde og videreudvikle den aktive velfærdsstat i hvert af landene. Vi har påvist, at velfærdsstaten godt kan klare sig i konkurrencen med samfundene i USA og Asien.

Vi kan nu sige til Sydøstasien, Latinamerika, USA og Canada: Lad os forene kræfterne for at verdensøkonomien ikke alene overlades til de multinationale selskaber, men at de demokratisk valgte politikere på verdensplan sætter sig fælles pejlemærker:

Som ung student i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd drømte jeg selv om, at Europa kunne gøre en forskel globalt, og medvirke til at forme menneskelige rammer for verdenshandlen gennem globale aftaler. På sin vis er drømmen nu indenfor rækkevidde. For Danmark er det spændende at være med til at forme denne fremtid – vi har ideerne og ved hvordan det skal gøres.

I det internationale faglige arbejde talte man dengang i 60'erne om, at der var omkring 150 multinationale selskaber, der kontrollerede en stor del af verdenshandelen. Magtkoncentrationen er siden blevet større, behovet for demokrati og menneskeliggørelse af økonomien er dermed endnu vigtigere.

Vi har i et århundrede kæmpet for grundlæggende faglige rettigheder til arbejdere i alle lande – ret til at være med i en fagforening, ret til at indgå en overenskomst, strejkeretten, forbud mod børnearbejde, hele det grønne og miljømæssige område. Erfaringerne fra Kyoto-konferencen bekræfter, at Europa fra den region, som stærkest prægede tingene. G-7- og G-8-forhandlingerne om de finansielle markeder er et tredje led i globalt lederskab, hvor Europa med afsæt i den fælles valuta kan argumentere langt stærkere for, at vi må have ordnede forhold på de globale finansielle markeder.

Europa kan med afsæt i denne valuta argumentere langt stærkere for, at vi må have ordnede forhold på de globale finansielle markeder, gennemsigtighed. Vi må lære at håndtere de internationale spekulationsfonde. Vi må stille krav til banker og finansielle centre, så vi ikke igen kommer i en finansiell krise som i Asien, hvor gensidig belåning opbyggede et korthus, som styrtede sammen – og gjorde almindelige mennesker til taberne.

Lissabon-topmødet er et toppunkt i udviklingen af værdierne om, at alle skal være med i samfundet. Lissabon definerer, at målsætningen er fuld beskæftigelse, at vi skal arbejde for kvinders beskæftigelsesmuligheder, at vi går imod social udstødning. Det er ikke længere til diskussion mellem landene – det deler vi alle nu som en fælles værdi.

Vi siger også, at den aktive velfærdsstat er vores grundlag i hvert af vore nationale samfund og samtidig en dynamo for en god fremtidig økonomi med en stærk social sammenhængskraft. Velfærdsstaten er heller ikke længere til diskussion – den tror vi på i modsætning til USA.

Gennemslagskraften fra en fælles valuta er langt større, end hvis vi er 15 forskellige lande med hver vores stemme. Det skaber en helt afgørende gennemslagskraft over for dollar og yen. Den fælles valuta giver helt andre muligheder for, at Europa kan markere sig som en globalt ledende styrke på de menneskelige værdier. Hvis Europa ikke gør det, er der ingen til det. USA kan ikke – de har ikke samme vægt på vel-